

JEONG YOU-JEONG

nguồn gốc của loài

Đào Mai Trang dịch

종 의 기 원

Mở đầu

Mặt trời bừng lên trong sắc bạc. Dưới bầu trời tháng Năm tựa dòng nước róc rách, những dải mây lững lờ chảy qua. Giữa những cành tuyết mai bao quanh sân nhà thờ, tiếng chim chích bụi vang lên như huyết sáo. Tôi và anh trai cầm trên tay ngọn nến có khắc tên thánh của mỗi người, bước qua cánh cổng tò vò kết bằng cành cây hoa hồng. Chúng tôi nhịp bước theo khúc ca chúc mừng của ca đoàn, sánh vai tiến đến ban thờ ngoài trời được dựng dưới chân Thánh giá.

Chúa Jesus kính yêu,
Người khiến cho cuộc đời con trở nên thật đẹp.
Với đôi tay yêu thương,
Người khiến cho cuộc đời con trở nên thật đẹp.

Những đứa con trai mặc lễ phục trắng, đội mũ đỏ và những đứa con gái trong bộ váy trắng, đầu cài vòng hoa tuyết mai, nối gót chúng tôi theo từng cặp. Linh mục chủ sự và linh mục trợ lý đứng trước ban thờ, chờ đoàn diễu hành tiến đến. Hôm nay là ngày ban phép lành, là Chủ Nhật cuối cùng của Tháng Đức Mẹ. Sáng nay, Thánh lễ được tổ chức ngoài trời tại sân nhà thờ, và bây giờ là giây phút bắt đầu nghi thức Rước lễ lần đầu. Nhân vật chính của nghi thức này là anh trai tôi – lúc ấy mười tuổi, tôi – chín tuổi, và hai mươi hai đứa trẻ khác.

Tất thấy người tham dự Thánh lễ đều quay lại nhìn các nhân vật chính bước vào. Ông ngoại, người đỡ đầu của chúng tôi, đứng ở hàng ghế đầu và nở nụ cười rạng rỡ. Ánh mắt của bố mẹ tôi từ hàng ghế gia đình bám sát gót chân anh tôi, người đại diện cho các nhân vật chính. Thi thoảng mẹ cũng liếc sang tôi, nhưng cũng chẳng đủ để nhận ra sự thực là tôi đang run lẩy bẩy tới độ làm rung cả cây nến. Tia nhìn của mẹ lạnh đậm quét qua tôi rồi ngay lập tức quay lại với anh tôi.

Tôi đã thấy không ổn trong người từ hôm trước. Người tôi rét run kì lạ, đầu đau như búa bổ, suốt đêm cứ mơ thấy ác mộng. Mới sáng ra, cổ họng tôi đã sưng tấy lên, nuốt một ngụm nước cũng khó khăn. Cuối cùng, tôi bắt đầu lên cơn sốt khi đang trên xe tới nhà thờ. Tôi nghĩ đó chỉ là triệu chứng của bệnh viêm amidan mãn tính nên không nói cho mẹ. Thực ra, tôi đã quyết tâm trưng ra một vẻ mặt hoàn toàn bình thường. Bị phát hiện ra là đang ốm chẳng có lợi gì cho tôi hết. Vì ngay khi biết chuyện, mẹ sẽ lập tức quay đầu xe và phóng thẳng tới phòng cấp cứu bệnh

viện. Theo kinh nghiệm, tôi có thể dễ dàng đoán được những chuyện xảy ra tiếp theo. Tôi sẽ bị lấy máu, hoặc bị chụp ảnh phần ngực, hoặc bị tiêm. Tình huống tệ nhất là tôi sẽ bị cấm ống truyền dịch pha thuốc hạ sốt trong mấy tiếng liền. Nghi thức ban Bí tích Thánh thể sẽ diễn ra như kế hoạch dù có mặt tôi hay không. Điều này có nghĩa là tôi sẽ bị bỏ rơi và phải hẹn lại sau một năm nữa. Cũng có nghĩa là tôi sẽ phải bắt đầu lại những lớp học giáo lý, những bài chép kinh thánh, những Thánh lễ sáng sớm và cả những bài thi mà tôi đã phải vất vả vượt qua trong suốt 6 tháng rồi. Đầu chỉ có vậy, vị trí ghép cặp với anh tôi mà tôi đã phải khó nhọc giành được cũng phải nhường lại cho người khác. Mục tiêu đã ngay trước mắt, một chút nữa thôi là tôi sẽ được sánh vai với anh để bước qua cánh cổng nhà thờ, vậy mà chỉ vì viêm amidan thì thật không cam lòng.

Những dấu hiệu bất thường bắt đầu xuất hiện ngay khi tôi bước vào sân. Tôi còn chưa bước được dăm bước thì bỗng nhiên một luồng khí lạnh ủa tới, chưa tới nửa đường thì cả cơ thể đã run lên bần bật. Khi chỉ còn lại ba bốn bước nữa là đến nơi, chân tôi mất hết sức lực. Loạng choạng, tôi dẫm vào mép áo choàng lễ phục, và trong một khoảnh khắc, cả người tôi khuỵu xuống, suýt ngã sấp. Nếu không nhờ anh tôi nhanh nhẹn tóm lấy khuỷu tay tôi, có lẽ tôi đã đập trán xuống nền đất mà nằm sõng soài rồi.

“Sao thế?”

Anh mấp máy môi hỏi mà không phát ra tiếng. Thay vì trả lời, tôi đứng nghiêm chỉnh lại và lết nốt những bước cuối. Ánh mắt tôi quét qua hàng ghế gia đình. Đôi mắt mở to đầy kinh ngạc của mẹ đang chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt ấy hỏi cùng một câu với anh tôi. Sao thế?

Tôi cụp mắt và cúi đầu xuống. Tôi đâu thể nói rằng “chỉ cần mẹ hứa rằng mình không bắt buộc phải rước lễ lần đầu là mình sẽ ngất ra đây luôn.” Giờ đây, kể cả mẹ có đồng ý thì cũng đã quá muộn rồi. Chúng tôi đã tiến đến ngay trước ban thờ. Linh mục chủ sự chìa tay ra. Anh tôi trao ngọn nến của anh trước tiên.

“Han Yu-min Mikhael.”

Linh mục chủ sự nhận ngọn nến của anh rồi đặt xuống dưới ban thờ. Đến lượt tôi trao nến.

“Han Yu-jin Noel.”

Linh mục chủ sự nắm bàn tay run rẩy của tôi trong chốc lát rồi đón lấy ngọn nến. Ánh nhìn của cha dò xét khắp đôi mắt tôi. Ánh nhìn đồ dành một chú cún nhát cáy. Bé con, đừng sợ.

Tôi cảm thấy hai má mình nóng bừng lên, da mặt bị kéo căng ra. Tôi quay người, bước về vị trí được chỉ định và đứng cạnh anh trai. Sắp đến lượt cặp đôi tiếp theo trao nền cho cha chủ sự. Thời gian chờ đợi mười cặp đôi kia bước vào kéo dài đến phát điên. Thánh lễ diễn ra chậm chạp như vô tận. Tôi thấy mình như một con cóc con đang băng qua đường cao tốc tám làn xe dưới cái nắng gắt của mùa hè. Đi rồi ngoái lại vẫn nơi ấy, đi rồi ngoái lại vẫn nơi này. Tiếng chim chích bụi cứ xa xăm vọng tới rồi lại gần sát ngay bên tai, lặp đi lặp lại.

“Moses nói với bách tính, ‘Hãy cất để trong lòng và trong trí mình những lời ta nói cùng các người, đeo nó như một dấu nơi tay, như một ấn chỉ giữa hai con mắt...’”

Tôi bất chợt ngược lên và thấy bố tôi đang đứng trên bục và đọc “Bài đọc thứ nhất” trong vai trò “đại diện gia đình” của các nhân vật chính. Giọng nói sang sảng và đỉnh đặc thường ngày của bố giờ đây thỉnh thoảng lại ngập ngừng hay đứt quãng. Đôi vai rộng cứng đờ ra như một con rô-bốt. Tôi có thể thấy vết đứt do cạo râu hẫng còn xanh xanh trông như vết bầm tím trên má bố. Tôi xoay đầu và nhìn về hàng ghế gia đình phía đối diện. Ngay lập tức, tôi lọt vào mắt mẹ, như thể mẹ vẫn nhìn tôi từ nãy tới giờ. Vẻ mặt mẹ giống như sẵn sàng nhảy bổ ngay qua lối đi kia, chỉ cần tôi nói một tiếng thôi. Mẹ đã nhận ra không phải tôi vụng về suýt ngã mà tôi đang có vấn đề. Có lẽ mẹ đã thấy hai má tôi nóng tới nổi đỏ rần lên gần bằng màu cái mũ tôi đang đội. Hoặc do lễ phục của tôi phanh ra, để lộ tấm thân đang khẽ run lên từng hồi.

“Kìa, ngày nay ta đặt trước mặt các người sự phước lành và sự rửa sã... nghe theo các điều răn... mà ta truyền...”

Giọng bố đứt quãng và trôi dần khỏi tai tôi. Các ý nghĩ của tôi rời rạc thành từng mảnh. Thời gian thưa dần, thưa dần, tan biến. Tiếng chim chích bụi lách chích sau lưng và dần xa khuất.

“Làm gì thế, ngủ à?”

Giọng của anh đánh thức tôi. Tôi mở choàng mắt. Linh mục chủ sự và linh mục trợ lý đang đứng trước ban thờ, tay cầm Thánh thể và chén rượu nho. Hăng còn đang tự nhủ phải tỉnh táo bước ra phía trước, tôi chợt nhận ra mình đã đứng sẵn ở đó tự khi nào. Bàn tay của cha chủ sự đen, dài và cong veo như một cành cây khô. Trên tay cha, Thánh thể tròn được thấm rượu nho, treo lơ lửng như một vầng trăng.

“Mình Thánh Chúa Kitô.”

Amen. Anh tôi thè lưỡi ra đón lấy Thánh thể. Tôi cũng ngửa đầu lên nhưng không mở nổi miệng. Cổ họng tôi sôi sục lên. Cảm giác như những thớ thịt và hai con mắt đang bùng cháy. Trước mắt tôi, một làn bụi đất mù cuộn lên, mọi vật biến đổi thành một trạng thái kì lạ. Cây Thánh giá lộn ngược, ban thờ mọc lên từ trên đầu, những cành tuyết mai trong sân trông như ngón tay của một người chỉ còn trơ xương. Tôi cảm thấy những ngón chân mình được nâng lên. Cuối cùng, thế giới tắt thở đều bị đảo lộn. Cả thân người tôi đổ gục xuống.

“Yu-jin!”

Tiếng gọi sắc lẹm của mẹ xé toạc cơn mộng lung trong đầu tôi.

“Mở mắt ra! Yu-jin ơi, mở mắt ra đi!”

Tôi khó nhọc nâng mí mắt khép chặt lên. Khuôn mặt trắng bệch vì kinh hãi của mẹ hiện ra trong tầm nhìn hạn chế của tôi.

“Yu-jin, con đau ở đâu?”

Tôi nằm trong vòng tay mẹ và ngả mình trước ban thờ. Đôi mắt đen láy của mẹ run rẩy nhìn khắp mặt tôi. Con lạnh, tôi muốn cất tiếng nhưng không mấp máy nổi đôi môi.

“Có phải bị say nắng không? Gọi 119 nhé?”

Một bóng người cao lớn và đen kịt như tảng đá tiến đến trên đầu tôi, hỏi bằng giọng khản thiết. Dù người ấy đứng sát bóng nên không rõ mặt, tôi nghĩ đó là bố. Nghe giọng mẹ thét lên “mau lên đi” thì chẳng nhằm lẫn gì nữa. Bóng người mảnh khảnh đứng cạnh bố chắc hẳn là anh. Đằng sau vai anh, đám mây đen kịt loang ra như cháy rừng. Từ nơi xa xôi nào đó, con chim chích bụi huyết lên những tiếng lích chích. Vàng thái dương rực đỏ trên bầu trời đang chìm vào bóng tối.

Phần 1

Tiếng gọi từ bóng tối

Mùi máu làm tôi tỉnh giấc. Không phải thứ mùi được gửi vào qua mũi mà là được thấm vào qua từng thớ thịt. Một thứ mùi như âm thanh được truyền qua ống cộng hưởng, dội lại và khuếch đại trong tôi. Trôi nổi trước mắt tôi là một bức tranh minh họa kì dị. Ánh đèn đường đục mờ vàng vọt xếp thành hàng trong làn sương mù, dòng nước sông cuộn xoáy dưới chân, chiếc ô màu hồng lăn tròn trên con đường ướt mưa, tấm bạt che công trường bay phấp phật trong gió. Một giọng nam cất giọng hát ú ớ từ một nơi nào đó trên kia.

Người con gái trong cơn mưa

Tôi không sao quên được nàng...

Tôi không mất nhiều thời gian để hiểu chuyện gì đang diễn ra, cũng không cần một trí tưởng tượng thiên tài để đoán được điều sắp xảy tới là gì. Đây không phải hiện thực, cũng không phải dư ảnh của một cơn mơ. Đây là tín hiệu mà tâm trí tôi gửi tới cơ thể mình. *Đừng cử động, nằm yên đây. Từ bây giờ người sẽ phải trả giá. Cái giá của việc ngưng thuốc co giật.*

Đối với tôi, ngưng thuốc là một cơn mưa cứu hạn đột ngột trút xuống cuộc đời như sa mạc của tôi. Cái giá mà tôi phải bỏ ra để đổi lấy cơn mưa ấy là những cơn đông dư chấn mang tên *động kinh*, mặc dù không phải lần nào tôi cũng lên cơn. Những hiện tượng mà tôi đang thấy bây giờ là sứ giả truyền tin báo hiệu một cơn dông bão như vậy đang tới gần. Chúng là những ảo giác lộn xộn, thường được gọi là ‘*triệu chứng tiền động kinh*’.

Chẳng có hải cảng nào cho tôi trú ẩn trước cơn dông này. Tôi không còn cách nào khác ngoài việc chờ tới khi nó ập đến. Thời gian dông bão nổi lên là một khoảng thời gian đen tối, và tôi sẽ bị ném thẳng vào đó trong trạng thái không phòng bị. Theo kinh nghiệm từ trước tới giờ, tôi sẽ không nhớ được quá trình diễn ra. Cho tới khi ý thức tự tỉnh lại, tôi sẽ rơi vào một giấc ngủ dài và sâu. Quá trình ấy là một chuỗi diễn biến tựa hồ việc lao động chân tay. Điểm giống nhau là cả hai đều đơn giản và nặng nề. Giống cả ở chỗ tiêu hao nhiều sức lực và khiến cơ thể mệt mỏi. Xét tới việc tôi cứ lao vào đó dù lường trước hậu quả, đây là tự làm tự chịu. Còn xét tới việc tôi lặp đi lặp lại hành vi này và chấp nhận những hậu quả ấy, thì đây là một kiểu nghiện ngập rồi.

Những kẻ nghiện thuốc phiện hầu hết đều chơi thuốc để tìm kiếm ảo giác. Trường hợp của tôi thì ngược lại, tôi ngưng thuốc để thấy ảo giác. Tôi vừa ngưng thuốc không bao lâu, thời khắc diệu kì liền diễn. Những cơn đau đầu và ù tai do thuốc gây ra biến mất, năm giác quan của tôi trở nên sắc bén đến mức cảm nhận được cả đầu ngực. Khứu giác tôi tinh tường như loài chó. Trí óc tôi hoạt động nhanh nhẹn hơn bao giờ hết, tôi bắt đầu tiếp nhận thế giới bằng trực giác thay vì suy tưởng. Tôi cảm thấy mình đang làm chủ cuộc sống của bản thân. Nhân gian nay dễ dàng hơn.

Đương nhiên, vẫn có một điểm khó chịu nho nhỏ. Đó là mẹ và dì tôi sẽ mãi không bao giờ bước vào vùng đất ‘dễ dàng’ ấy. Cuộc đời tôi chẳng khác gì một tấm nệm ghé được trải ra cho hai người phụ nữ ấy ngồi lên. Họ chẳng bao giờ thấu hiểu được lời khẩn cầu hãy nhấc cái hạ bộ đang đè tôi nghẹt thở ấy ra. Mẹ tôi mà trông thấy bộ dạng lên cơn động kinh của tôi, có lẽ mọi chuyện sẽ tiếp diễn như thế này.

Sau khi đánh thức tôi, mẹ sẽ lập tức lôi tôi đến gặp dì – Giám đốc Bệnh viện Nhi đồng và Thanh thiếu niên Tương lai. Người dì vừa là bác sĩ điều trị chính của tôi, vừa là một học giả chuyên khoa thần kinh trứ danh ấy sẽ nhìn vào mắt tôi, ân cần hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ cho đến khi nghe được một câu trả lời vừa tai. *Tại sao cháu lại ngưng thuốc? Cháu phải thành thật thì dì mới giúp cháu được.* Thành thật mà nói, ‘thành thật’ không phải ưu điểm của tôi, cũng chẳng phải là một giá trị mà tôi hướng tới. Điều tôi thích là tính thực tiễn, nên dĩ nhiên câu trả lời của tôi cũng dựa trên cơ sở ấy. *Cháu lỡ quên uống thuốc, hôm sau lại quên mất rằng mình đã quên, rồi chẳng nào cũng quên rồi nên cháu quên luôn tới tận bây giờ.* Dì ngồi yên lặng mà tựa hồ nhìn thấu xuyên trời đất, rồi tuyên cho tôi bản án “ngưng thuốc có tính gây nghiện”. Mẹ tôi – người thi hành bản án ấy – ra sắc lệnh rằng tôi phải uống thuốc hằng ngày, vào mỗi bữa ăn, ngay trước mặt mẹ. Mẹ tôi bắt tôi nhai đi nhai lại quá khứ, nhắc cho tôi nhớ cái giá của “vài ngày phê pha” ấy là gì. Mẹ khắc sâu vào tâm trí tôi rằng chừng nào tôi còn tiếp tục hành vi này, chừng ấy tôi vẫn chẳng thể thoát khỏi cái hạ bộ của mẹ.

“Yu-jin!”

Vút, tôi nhớ tới giọng nói của mẹ mà tôi đã nghe thấy trước khi mở mắt. Tiếng gọi khe khẽ như một làn gió trong giấc mơ, nhưng cũng rõ ràng như tóm chặt lấy cổ tay. Bây giờ tôi đã tỉnh lại, nhưng vẫn chưa cảm nhận được bất cứ dấu vết nào của mẹ. Xung quanh tĩnh mịch tới độ tai tôi ù đi. Trong phòng tối đen như mực, có lẽ trời vẫn chưa sáng. Ra vậy, nếu chưa đến 5 giờ 30

phút thì chắc mẹ tôi vẫn đang ngủ. Nếu đúng thế, tôi sẽ có thể lên cơn động kinh rồi tự hết mà mẹ không hay biết gì. Giống đêm qua.

Tôi nhớ khi ấy đã khoảng nửa đêm. Tôi nhớ mình đang thở hổn hển gần vạch qua đường chỗ đập chắn nước. Rằng tôi đang trên đường chạy về sau khi đã chạy hết tốc lực đến Đài quan sát Ngân hà trong Công viên Hải thượng quần đảo. Người ta thường gọi đây là ‘cuồng tay cuồng chân’, còn tôi gọi nó là ‘căn bệnh chó chết’: mỗi khi cơ bắp thừa năng lượng rùm rùm khởi động, tôi lại lên cơn và chạy ra khỏi nhà. Nhìn cái cách tôi còn thi thoảng chạy đi giữa đêm như hôm qua thì gần thêm cái mác ‘rồ dại’ cũng chẳng phải quá lời.

Như thường lệ vào đêm khuya ở đập chắn nước, đường sá vắng tanh. Sạp ‘Hotteok nhà Yong-ee’ nằm cạnh vạch qua đường đã đóng cửa. Bến tàu bên dưới con đập chìm trong bóng tối, con đường sáu làn xe gần đường băng bị nuốt chửng trong làn sương mù dày đặc. Gió dữ dội và buốt giá, đúng chất một đêm đông nơi thành phố ven biển. Chẳng phải giữa mùa hè, vậy mà mưa vẫn trút xuống xối xả, gần như một trận mưa lớn. Nếu nhất định phải gọi tên thì đây đúng là kiểu thời tiết có thể gọi là “thời tiết xấu”, nhưng thân thể tôi lại nhẹ bẫng như không khí cười trên ánh nắng. Tôi khoan khoái đến mức nghĩ rằng mình có thể cứ thế mà bay rập rờn về tận nhà. Mọi thứ sẽ hoàn hảo nếu không có mùi máu theo gió bay tới.

Đó là một thứ mùi ngai ngái, vừa tanh vừa phảng phất vị kim loại. Cái mùi ấy từ chính diện thốc thẳng tới như một luồng gió ngược. Nó không dữ dội như lúc này, nhưng cũng ở mức báo hiệu cho một cơn động kinh. Ở phía trước, một cô gái vừa xuống chuyến xe buýt cuối đi An-san và đang tiến về phía tôi. Cô giương ô, quay lưng về phía gió, bước đi kiểu chim cánh cụt, bạch bạch bạch. Đáng lẽ tôi phải bay về nhà rồi. Tôi không muốn người con gái hoàn toàn xa lạ kia chứng kiến cảnh tôi biến thành một con mực nướng quần quai ra đường.

Cuốn phim bị đứt tại đó. Tôi chỉ có thể đoán được rằng ngay khi bước vào trong phòng, tôi đã nằm vật xuống giường, chẳng buồn cởi bỏ quần áo. Có lẽ sau khi trải qua cơn động kinh thứ ba trong đời, tôi đã ngủ thiếp đi và ngáy khò khò. Điểm khác biệt so với những lần động kinh trước đây là ngay khi tỉnh dậy, tôi đã nhận ra những dấu hiệu báo trước về cơn động kinh thứ hai. Độ đậm đặc và tính chất của mùi cũng khác hẳn so với trước. Làn da châm chích, mũi tê rần, đầu óc choáng váng, tôi như đang nằm giữa làn khói đạn. Đó là lúc tôi có thể dự đoán rằng cơn động kinh sắp tới sẽ dữ dội hơn bao giờ hết.

Tôi chẳng hề lo lắng về cái “dữ dội” ấy, dù là mưa phùn hay mưa như trút thì xét cho cùng, người cũng ướt sũng như nhau. Nhưng đã đến nước này rồi, tôi chỉ mong nó xảy ra càng sớm càng tốt, được lúc nào hay lúc ấy. Để tôi có thể chịu trận nhanh chóng trước khi mẹ thức giấc.

Tôi nhắm mắt lại trong tư thế sẵn sàng và chờ đợi. Tôi quay đầu sang một bên để phòng khi cơn động kinh khiến mình khó thở. Tôi thả lỏng cơ thể, hít một hơi thật sâu. Thương hại cái thân xác sẽ co rúm vụn vẹo của mình, tôi nhắm đếm. Một, hai... Khi tôi đếm đến năm, cái điện thoại không dây trên bàn đầu giường bỗng réo inh lên. Âm thanh đột ngột và chói chúa tưởng như xé toạc màng nhĩ của tôi. Cả người tôi giật thót khi nhớ ra cái điện thoại ở phòng khách tầng dưới. Nghĩ đến cảnh mẹ cũng nghe tiếng chuông mà giật mình tỉnh giấc hệt tôi là tôi tức điên lên. Tên vô học nào lại gọi điện giữa đêm hôm khuya khoắt thế này...

Điện thoại ngừng reo. Như thể đón được cây gậy tiếp sức, đồng hồ quả lắc ở phòng khách lại điểm chuông. Một tiếng. Chẳng lẽ bây giờ không phải 1 giờ đêm sao? Trừ những dịp đặc biệt, tiếng đồng hồ quả lắc ngân lên một lần luôn là âm thanh đầu tiên tôi nghe thấy mỗi khi tỉnh giấc. Đó là thói quen đã ăn sâu từ thời tiểu học, khi tôi còn là một tuyển thủ bơi lội. Dù có lên giường lúc mấy giờ đi nữa thì tôi luôn phải thức dậy từ một tiếng đồng hồ trước giờ huấn luyện. Vậy ra bây giờ không phải nửa đêm mà đã là 5 giờ 30 phút sáng rồi. Mẹ tôi chắc hẳn đang ngồi trước bàn piano trong phòng ngủ chính. Tầm giờ này, mẹ tôi sẽ đọc kinh Kính mừng ba lần để dâng lên Đức mẹ Maria – Đức mẹ của mẹ.

Kính mừng Maria đầy ơn phúc,

Đức Chúa Trời ở cùng Bà,

Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ,

và Jesus con lòng Bà gồm phúc lạ.

Sau khi cầu nguyện, mẹ tôi sẽ vào phòng tắm. Tôi lắng tai nghe ngóng dưới tầng xem có tiếng kéo ghế hay tiếng nước không. Âm thanh dội vào tai tôi lại là tiếng chuông điện thoại inh ỏi. Là chuông điện thoại di động của tôi. Theo thứ tự chuông reo này, tôi đoán cuộc gọi vào điện thoại bàn cũng dành cho tôi.

Tôi với tay lên trên đầu và mò mẫm quanh gối. Trong trí nhớ của tôi, cái điện thoại đáng lẽ phải nằm tại đó, nhưng tay tôi chẳng sờ thấy cái gì. Lẽ nào mình để trên bàn, hay là trong phòng

tắm nhỉ... Tiếng chuông ngừng reo trong khi đầu óc tôi vẫn đang lục tìm điện thoại. Một lúc sau, điện thoại bàn lại reo lên. Gần như nhảy dựng lên, tôi ngẩng đầu và chớp vội lấy cái điện thoại. Một giọng nói quen thuộc cất lên khi tôi vừa “a lô”.

“Vẫn đang ngủ à?”

Đó là Hae-jin. Tôi cảm tưởng toàn thân như nhũn ra. Cũng phải. Ngoài con người đang sống trong căn phòng sát cửa ra vào ở dưới tầng thì còn ai tìm tôi vào cái giờ đường đột này nữa.

“Dậy rồi.” Tôi trả lời.

“Mẹ đang làm gì thế?”

Một câu hỏi cũng đường đột như chính giờ giấc của cuộc điện. Lẽ nào cậu ấy đi gặp mấy người ở công ty điện ảnh vẫn chưa về sao. Tôi xác nhận lại.

“Cậu không ở nhà à?”

“Giờ mới tỉnh ra hả? Đang ở nhà thì tôi còn gọi điện về nhà làm gì. Tôi đang ở Sangam-dong.”

Cậu trình bày lí do mình không về nhà như thế này: Vị đạo diễn của bộ phim “Ngoại khoá” mà Hae-jin đã tham gia sản xuất mùa hè năm ngoái nay đã tìm được công việc mới. Họ đã ra quán uống một chút rượu gạo để kỉ niệm kỉ được hợp đồng. Sau đó, cậu đã ghé phòng làm việc của một đàn anh vì còn phải biên tập video tiệc mừng thọ lục tuần cậu đã quay hồi sáng. Căn phòng ẩm áp quá nên cậu đã ngủ thiếp đi.

“Lúc tỉnh dậy, tôi kiểm tra điện thoại thì thấy mẹ gọi giữa đêm. Thế nên tôi mới gọi lại. Tôi thấy hơi lạ vì giờ đây mẹ vẫn đang ngủ mà.”

Cậu nghĩ rằng giờ này hẳn là mọi người đều dậy cả rồi, nhưng gọi mãi mà chẳng ai bắt máy nên càng thấy kì lạ hơn.

“Ở nhà không có chuyện gì đấy chứ?”

Tôi giơ một bàn tay lên trước mắt. Bấy giờ tôi mới muộn màng nhận ra cả bàn tay mình cứng ngắc, dính chặt một thứ gì đó khô khốc. Ngắm lại thì cái “thứ gì đó” ấy cũng đã khô lại quanh khu phổ nơi nằm cái lỗ mắt, mũi, miệng cùng những cái lỗ khác trên mặt tôi cư ngụ. Chẳng cần chạm vào tôi cũng biết, hay nói theo văn phong của người di có học vấn cao nhất cả dòng họ, là không cần kích thích đến thụ thể xúc giác, tôi cũng ý thức được một cảm giác có dị vật rất rõ ràng.

“Làm gì có chuyện gì được chứ.”

Tôi trả lời qua loa rồi sờ lên tóc. “Thứ gì đó” tương tự cũng đã rơi bện vào tóc tôi, cứng đờ lại.

“Thế à? Nhưng sao mẹ lại không bắt máy nhỉ? Điện thoại di động, điện thoại bàn đều đổ chuông mà.” Hae-jin hỏi.

“Chắc là mẹ đang cầu nguyện thôi. Hoặc là trong phòng tắm hay ngoài ban công gì đấy, mãi xem gì rồi không để ý chuông ấy mà.”

Tôi lần lượt dò dẫm khắp ngực, bụng và chân. Trên người tôi có vẻ vẫn là bộ đồ mà tôi đã mặc khi ra ngoài đêm qua, nhưng cảm giác lại khác hẳn. Cái áo len đáng lẽ phải mềm mại, mịn màng, giờ đây cứng đờ như một cái giẻ lau phơi khô dưới nắng hè suốt 3 tháng 10 ngày. Cái quần cũng trở ra như da bò trước khi thuộc. Tôi nằm nguyên trên giường, giờ hai chân lên rồi sờ vào một bên tất. Cảm giác giống hệt cái áo len.

“Chắc là thế nhỉ?”

Hae-jin hỏi mà như đang tự nhủ. Tôi dường như trông thấy được cả dáng vẻ cậu khẽ nghiêng đầu sang một bên.

“Có thật là không có chuyện gì không?”

Hae-jin xác nhận một lần nữa. Tôi khó chịu gật đầu. Làm gì có chuyện gì được chứ. Ngoại trừ việc tôi vừa nhận ra rằng mình trông như thể vừa rơi tôm vào một vùng bùn nhão rồi trôi lên.

“Nếu cậu lo thế thì lát nữa gọi lại cho mẹ đi.”

“Thôi, đằng nào tôi cũng sắp về rồi.”

“Bây giờ cậu về nhà à?”

Hỏi xong, tôi lại ngẫm nghĩ. Chuyện gì có thể khiến tôi lấm lem bùn đất giữa đêm như thế này? Có phải tôi đã vấp ngã trên đường về nhà không? Tôi chẳng nhớ được gì. Giả sử đúng thế đi nữa, thì cũng chẳng có chỗ nào phủ được bùn nhão lên khắp người tôi thế này cả. Chẳng biết tôi có vòng qua khu công trường xây dựng toà chung cư sâu bên trong khu phố không. Hoặc có thể tôi đã nhảy qua bồn hoa của khu chung cư rồi trượt chân ngã.

“Tôi đi tắm rồi về đây. Muộn nhất là 9 giờ tôi sẽ về đến nhà.”

Hae-jin đập máy. Tôi nhắc người ngồi dậy. Tôi dừng lại điện thoại lên tủ đầu giường rồi với lấy điều khiển đèn trần cắm ở giá đựng điều khiển trên tường phía đầu giường. Tôi vừa bấm nút, ngay lập tức bóng đèn LED trên đầu bùng lên ánh sáng chói lòa. Trong tai tôi văng vẳng tiếng thét của mẹ.

“Yu-jin!”

Ngay khoảnh khắc tôi đảo mắt quanh phòng, hơi thở liền nghẹn lại trong cổ họng. Cả một bãi nước bọt ừng ực lọt vào phế quản. Tôi bị sặc rồi bật thành một cơn ho. Vừa đánh thùm thụp vào ngực vừa rơm rớm nước mắt, tôi đổ vật ra giường.

Hồi tôi còn là tuyển thủ, ngay sau khi đoạt huy chương vàng cự li 1500 mét tại một giải bơi, một phóng viên tờ nhật báo đã hỏi tôi rằng “Điểm mạnh của bạn là gì?” Tôi đã đưa ra một câu trả lời khiêm tốn đúng như mẹ vẫn dạy, rằng nhịp thở của tôi tương đối ổn định. Huấn luyện viên của tôi khi nhận được câu hỏi tương tự đã trả lời bằng một thái độ ít khiêm tốn hơn rằng “Cậu bé có cái lồng ngực phi thường nhất trong số những đứa trẻ tôi từng dạy.” Trên đời này, chỉ có hai người phụ nữ đang ngồi đè lên tôi mới có thể bịt kín được cái lồng ngực phi thường này. Chuyện hô hấp rối loạn sẽ không bao giờ xảy ra với tôi trừ phi có một quả ngư lôi phát nổ trong cổ họng. Vậy mà chính chuyện ấy, cái chuyện chỉ có thể xảy ra khi mẹ và dì tôi hợp sức bắn một quả ngư lôi vào cổ họng tôi ấy, lại đột ngột xảy đến ngay giây phút tôi nhìn quanh phòng.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch màu bạc in chằng chịt những vết máu và dấu chân nhuốm máu. Theo hướng đi của dấu chân, có vẻ chúng xuất phát từ cửa phòng, băng một quãng đường dài qua phòng và kết thúc ở cuối giường. Nếu chủ nhân của dấu chân không đi giật lùi thì điểm “trước vạch xuất phát” ấy chắc hẳn là ở ngoài phòng. Trên giường cũng vương vãi toàn máu, mọi thứ tôi chạm vào, từ ga giường đến chăn, gối, tất cả đều một màu đỏ quạch. Mãi bấy giờ, tôi mới nhìn xuống người mình. Cái áo len đen và cái quần thể dục, đến cả đôi tất cũng đông đặc lại như tiết, nhớp nháp toàn máu. Xem ra mùi máu đánh thức tôi dậy không phải là tín hiệu của một cơn động kinh. Đó thật sự là mùi của máu.

Thật hoang đường và khó hiểu. Dấu chân này là của tôi sao? Rốt cuộc thì ngoài kia đã xảy ra chuyện gì khiến máu nhuộm đỏ khắp như vậy? Tôi đã lên cơn động kinh chưa? Lê nào co giật dữ dội quá nên tôi đã cắn vào lưỡi mình? Đến mức ướt hết cả người thế này? Nếu đúng vậy thì tôi đã chẳng ngồi trong phòng mình mà phải xuống địa ngục rồi mới phải. Thà nói rằng một gã nào đó

cắm hận tôi quá đỗi nên đã dội cả một thau máu lợn nên người tôi lúc tôi đang lên cơn nghe còn có lí hơn. Hoặc là tôi đã không phòng bị gì mà trúng phải một nhát dao giữa cơn động kinh. Từ chính cái gã cắm hận tôi vừa rồi. Nhưng tôi lại chẳng thấy đau ở bất kì chỗ nào trên người cả, nên ắt hẳn chuyện không phải như vậy.

Lúc cái “chuyện gì đó” xảy ra ngoài kia, mẹ tôi đã ở đâu được nhỉ. Khả năng mẹ đã bắt gặp tôi là rất thấp. Không, gần như là không thể. Mẹ tôi là một người theo chủ nghĩa quy tắc. Ăn uống, bài tiết, vận động, đại đa số mọi việc đều có quy tắc, và mẹ tôi sẽ hoạt động theo đúng quy tắc ấy. Thói quen ngủ cũng là một trong “đại đa số” ấy. Đúng 9 giờ, mẹ tôi sẽ uống thuốc ngủ đi đã kê đơn rồi lên giường, trừ trường hợp đặc biệt. Tôi luôn phải về nhà trước thời điểm ấy. “Trường hợp đặc biệt” duy nhất khiến mẹ tôi làm trái quy tắc là khi tôi về nhà sau 9 giờ.

Là người cùng một nhà, nhưng Hae-jin không cần áp dụng quy tắc này. Mẹ giải thích nguyên do của sự phân biệt đối xử này là mẹ không lo lắng rằng Hae-jin sẽ lên cơn động kinh trên đường vào giữa đêm muộn.

Tôi cũng chẳng còn cách nào ngoài chấp nhận cái nguyên do đáng buồn ấy. Dù sao như vậy vẫn tốt hơn việc biến thành một con mực nướng trước mặt người khác, hoặc ngã xuống đường ray trong khi đợi tàu điện ngầm, hoặc quần quai trên đường lớn rồi bị dòng xe qua lại nghiền tới chết. Bởi lẽ này, thi thoảng tôi vẫn lao ra đường giữa đêm khuya như một kẻ đói khát bóng tối. Cũng bởi lẽ này, mỗi lần ra ngoài, tôi vẫn lén sử dụng cánh cửa sắt ngoài sân thượng, giống như một tên trộm.

Đêm qua cũng không nằm ngoài cái lệ ấy. Tôi rút khỏi bữa tiệc tri ân giữa chừng, khi về đến nhà đã là 8 giờ 55 phút. Thường ngày, tôi chẳng bao giờ nhấp môi lấy một ngụm rượu, hôm qua lại đã uống tận ba bốn cốc so-maek¹. Tôi đợi mưa đi bộ từ bến xe buýt tới tận nhà để làm dịu bớt khuôn mặt đỏ ửng của mình. Cái nóng nhờ vậy đã dịu bớt, nhưng cảm giác lâng lâng dễ chịu vẫn còn vương lại. Không, còn hơn cả lâng lâng ấy chứ. Cứ nhìn cái cách tôi quên bém rằng, nếu nắp của khóa cửa điện tử đang được gạt lên thì tôi phải gạt nó xuống rồi lại gạt lên lần nữa mới mở được cửa thì biết. Chính vì điều này, tôi đã phải vật lộn vô vọng với cái cửa chính suốt 20 phút. Hai tay đút túi quần, tôi trừng mắt nhìn cái khóa cửa không hoạt động. Trong khoảng thời gian ấy, âm thanh thông báo từ điện thoại trong túi áo tôi reo lên khoảng bốn năm lần. Chẳng cần

¹ Đồ uống pha từ bia và soju.

nhìn, tôi cũng biết đó là tin nhắn của mẹ. Tôi thậm chí có thể đoán được nội dung của chúng, chỉ tiết tới từng chữ.

“Con bắt đầu về chưa?”

“Con đang về tới đâu rồi?”

“Khi nào thì con về tới nhà?”

“Trời đang mưa nên đừng đi bộ. Mẹ sẽ ra bến xe buýt đón con.”

Quả thật vậy, 5 giây sau thông báo cuối cùng, cửa trước liền bật mở. Mũ bóng chày, áo len màu trắng, áo khoác len màu nâu, quần bò ôm sát, giày thể thao màu trắng. Mẹ tôi xuất hiện với chìa khóa xe hơi trong tay, vô cùng trang nhã dù đang mặc bộ quần áo dành khi siêu thị. Tôi mím chặt môi, nhìn xuống đầu ngón chân. Cảm giác đoán trúng đáp án rồi mà vẫn thấy khó chịu là đây sao. Tôi chỉ muốn gầm lên một tiếng. A, thật là...

“Con về từ lúc nào thế?”

Mẹ tôi mở cửa trước ra nửa chừng, gạt chặn cửa xuống và đứng vào khoảng trống ấy. Thế có nghĩa là mẹ không có ý định để tôi vào nhà dễ dàng. Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo ở cổ tay đang đút trong túi áo. 9 giờ 15 phút.

“Con cũng vừa về đến...”

Tôi mở lời rồi khựng lại. Mặt đất dưới chân tôi như đang lún xuống thành một cái hố tròn. Cánh cửa trước phồng lên, tròn xoe như cái bụng của sản phụ cuối thai kì. Tôi vừa ngẩng đầu lên thì lập tức thấy sống lưng nghiêng ngả, chao đảo. Đầu tôi nặng như cái thùng rượu. Khuôn mặt nóng bừng như bị lửa đốt, chắc hẳn đã đỏ lựng lên như một quả cà chua chín. Sợ bị phát hiện, tôi hướng mặt thẳng về phía trước, chỉ đảo mắt về phía mẹ. Cẩn thận, chậm rãi, như thể đang lặn một vật nguy hiểm nhất thế giới. Vừa chạm mắt với mẹ, tôi vội vàng nói thêm.

“Không mở được cửa nên con chưa vào được nhà.”

Mẹ tôi liếc nhìn khóa cửa, gạt nắp xuống một cái tạch rồi lại gạt lên. Bằng đôi tay khéo léo và nhanh nhẹn tới hoa mắt, mẹ nhập bảy chữ số mã khóa. Cái khóa kêu bíp một tiếng rồi mở ra. Mẹ đưa mắt nhìn sang phía tôi. Có làm sao đâu?

“À...”

Tôi gạt đầu ra điều đã hiểu rằng không có vấn đề gì cả. Những giọt nước tí tách rơi từ mái đầu ướt sũng của tôi. Một giọt trong số đó chảy xuống giữa hàng lông mày rồi treo lủng lẳng trên đầu mũi. Tôi thổi phù một cái để làm nó rơi xuống, khi quay lại đã thấy ánh mắt của mẹ dán chặt vào trán tôi. Nói chính xác thì mẹ đang nhìn chăm chăm vào vết sẹo to chừng ngón tay út ở giữa trán tôi. Như thể mẹ tin rằng tất cả những lời nói dối thoát khỏi miệng tôi đều được sinh ra từ đó.

“Con uống rượu à?”

Mẹ tôi hỏi. Một câu hỏi rất khó trả lời. Theo lời di tôi, rượu là một chất có khả năng gây ra co giật rất cao. Nó là hạng mục cấm kỵ đầu tiên trong “bộ quy tắc của mẹ”.

“Một chút thôi ạ, một chút xíu.”

Tôi lấy móng ngón tay cái dí vào một điểm cách đầu ngón trở một phân. Ánh mắt của mẹ không dời đi một chút nào. Vết sẹo trên trán vẫn nhức nhối như thể bị mổ chim mổ trứng. Tôi để thêm một câu, nghĩ bụng có thể cải thiện được tình hình.

“Con chỉ uống đúng một cốc bia thôi.”

Mẹ chớp mắt một cái, như thể nói rằng À, thế cơ đấy?

“Con đã định không uống rồi, nhưng giáo sư cứ nài...”

Tôi đang cố bào chữa thì thấy mình rơm rớm, bèn dừng lời. 26 tuổi đầu, uống có vài ly rượu mà cũng bị mẹ quở trách. Tất cả là tại cái cửa. Theo kế hoạch ban đầu, tôi sẽ khê khàng mở cửa chính vào nhà, sau đó chạy thẳng lên tầng hai trong khi gọi với lại “Con về rồi ạ.” Nếu chuyện xảy ra như vậy, tôi đã không quá giờ giới nghiêm, mẹ cũng chẳng cần ra ngoài lôi cổ tôi vào, chuyện tôi uống rượu cũng đã không bị phát hiện. Chân tôi cạn kiệt sức lực, đầu gối bên trái bỗng khuỵu xuống. Cả thân người tôi cũng chao đảo nghiêng theo về bên trái.

“Yu-jin!”

Mẹ tôi giật giọng thét lên một tiếng rồi tóm lấy khuỷu tay tôi. Tôi gạt đầu. Không sao đâu ạ. Con không say. Con thực sự chỉ uống có đúng một ly thôi.

“Vào nhà rồi nói chuyện.”

Tôi muốn vào nhà nhưng chẳng muốn nói chuyện gì hết. Tôi gỡ tay mẹ ra khỏi khuỷu tay mình. Lần này lại đến chân phải tôi loạng choạng, người tôi nghiêng về phía mẹ. Người ta vẫn nói ngã

ở đâu thì nằm luôn ở đấy, tôi ngã vào mẹ rồi cứ thế ôm chầm lấy vai mẹ luôn. Mẹ tôi hít một hơi thật sâu. Thân hình nhỏ bé và mảnh mai ấy cứng đờ ra trong giây lát. Mẹ tôi có vẻ kinh ngạc với hành động tôi chưa bao giờ làm này. Hoặc do xúc động, hoặc do lạ lẫm, hoặc vì một nguyên do nào khác. Tôi siết chặt cánh tay đang ôm lấy mẹ. Mình đừng “nói chuyện” nữa mẹ nhé. Có nói cũng chỉ mỗi miệng thôi mà. Rượu con cũng đã uống rồi.

“Con làm sao thế?”

Mẹ tôi hỏi trong khi lách ra khỏi vòng tay tôi. Dường như mẹ đã chế ngự được cảm xúc ngay khi thoát khỏi tôi. Thái độ điềm tĩnh thường ngày cũng quay lại cùng với sự chế ngự ấy. Tôi thở hắt ra. Tôi hạ cánh tay hững còn đang giơ trên không trung xuống rồi bước vào nhà. Mẹ cất tiếng hỏi từ sau lưng khi tôi đang cởi giày.

“Ở ngoài đã xảy ra chuyện gì à?”

Tôi không quay lại nhìn mà chỉ lắc đầu. Phải tới khi bước vào phòng khách, tôi mới khẽ gật đầu chào.

“Chúc mẹ ngủ ngon.”

Lẽ nào mẹ đã cảm thấy điều gì bất thường rồi. Mẹ không giữ tôi lại mà chỉ hỏi “Mẹ đưa con lên tầng hai nhé?” Tôi lắc đầu thêm một lần nữa. Tôi leo cầu thang lên tầng hai, không hấp tấp cũng không quá dò dẫm. Tôi còn nhớ rằng vừa vào phòng là tôi cởi phăng hết quần áo. Tôi cũng nhớ rằng tôi đã nằm vật ra giường mà không thèm tắm rửa gì. Nhớ cả việc tôi đã nghe thấy tiếng mẹ đi vào phòng ngủ chính và sập cửa. Cả việc cơn say của tôi tiêu tan hoàn toàn ngay khi nghe thấy âm thanh đó. Sau đấy tôi đã làm gì nhỉ. Chắc hẳn tôi đã thần thờ nhìn lên trần nhà suốt một lúc. Cho tới tôi lên ra ngoài qua cánh cửa sắt ngoài sân thượng khi căn bệnh chó chết kia lại phát tác khoảng 40 phút sau đó.

“Lúc tỉnh dậy, tôi kiểm tra điện thoại thì thấy mẹ gọi giữa đêm. Thế nên tôi mới gọi lại. Tôi thấy hơi lạ vì giờ đấy mẹ vẫn đang ngủ mà.”

Lời Hae-jin nói ban nãy chợt lóe lên trong đầu tôi. Khi nãy tôi đã bỏ qua mấy câu ấy, giờ nghĩ lại mới thấy kì quặc. Sao mẹ lại gọi điện nhỉ. Vì mẹ thấy lạ khi tôi làm những hành động chưa từng có sao? Có khi nào mẹ đã phát hiện ra chuyện tôi lên ra ngoài qua sân thượng. Mẹ đã gọi lúc

mấy giờ mà Hae-jin phải lấy làm lạ nhỉ. 11 giờ? 12 giờ? Giả sử sau khi gọi điện cho Hae-jin mà mẹ vẫn thức, lẽ nào mẹ đã bắt gặp tôi đang mò về nhà rồi sao.

Không đúng. Nếu đã bắt gặp thì chẳng đời nào mẹ lại bỏ qua cho tôi. Mẹ sẽ tóm lấy tôi, bắt tôi ngồi xuống rồi tra hỏi đủ điều. Giống như ngày tôi còn bé, mỗi khi muốn tôi khai thật điều gì, mẹ sẽ không cho tôi đi ngủ chừng nào tôi chưa nói hết mọi chuyện. Giờ này mà con còn đi đâu về, con ra ngoài từ lúc nào, con bắt đầu lên mẹ ra khỏi nhà từ bao giờ... Không chừng tôi lại phải nhận cái hình phạt mà đã lâu lắm rồi tôi không phải chịu: quỳ gối trước tượng Đức Mẹ đọc Kinh Kính mừng suốt đêm. Đến lúc ấy, nếu tôi dính máu bê bết thế này, mọi chuyện chắc sẽ không chỉ dừng lại ở việc cầu nguyện đâu. Việc tôi tỉnh dậy trong phòng mình chứng tỏ tôi chưa hề gặp lại mẹ.

Tôi xuống khỏi giường. Dù sao đi nữa, tôi cũng phải ra ngoài xem thế nào. Có vậy mới biết được chuyện gì đã xảy ra. Tôi bước từng bước về phía cửa, cố gắng không giẫm lên các dấu chân. Vừa bước đến trước bàn, chân tôi khựng lại. Một gã đàn ông xa lạ đang đứng trong cửa kính sân thượng phía sau bàn. Tóc hắn dựng đứng lên như sừng dê, khuôn mặt đỏ ửng như bị lột sạch da, đôi mắt toàn lòng trắng lập lờ đầy bất an. Cú sốc thị giác khiến tôi choáng váng. Con quái vật đỏ quạch kia... là tôi sao?

Chẳng thể nhìn thấy gì phía ngoài cửa kính. Sương mù từ biển kéo vào như một bức tường che chắn hết tầm nhìn. Chỉ duy nhất một ánh đèn vàng le lói mờ hồ bên kia bức tường ấy. Đó là ánh đèn từ giàn cây leo mẹ tôi đã lắp đặt khi dựng lên khu vườn trên sân thượng này. Chắc hẳn đêm qua, tôi đã để đèn bật nguyên khi đi ra qua lối cửa sắt ngoài sân thượng. Đáng lẽ tôi phải tắt nó lúc quay về theo thói quen mới phải.

Cánh cửa kính dẫn ra sân thượng đang hé mở chừng nửa gang tay cũng khiến tôi ngỡ vực theo cùng một kiểu. Cửa kính này sẽ tự động khóa khi đóng lại. Vì vậy, mỗi khi ra ngoài theo lối sân thượng, tôi luôn phải để cửa mở hé một chút. Đó là trong trường hợp tôi không định quay vào bằng “cửa ra vào chính” nối liền với hành lang tầng hai. Nửa gang tay đúng bằng khoảng cách mà tôi vẫn thường mở hé cửa theo thói quen. Nếu vậy, chắc chắn tôi đã phải đóng nó lại lúc quay về rồi. Dù tôi có mơ màng hay tỉnh táo thì cũng không thể có chuyện tôi đóng cửa vào rồi lại mở nó ra được. Bây giờ chẳng phải giữa mùa hè mà đã là tháng Mười Hai rồi, còn là ngày 9 nữa. Thêm vào đó, phòng tôi nằm giữa một khu đô thị mới ven biển, đã vậy lại còn là phòng tầng thượng của

một căn hộ có gác lửng trên tầng 25. Chẳng có lí do gì mà tôi lại để cửa gọi gió lạnh vào phòng cả. Là mẹ tôi trong thời kì mãn kinh, mỗi ngày bốc hoả vài lần thì may ra.

Chỉ có một đáp án hợp lí duy nhất. Đêm qua, tôi đã không quay trở vào nhà bằng lối mà tôi đã dùng khi đi ra. Có lẽ tôi đã vào nhà bằng cửa chính. Hương dầu chân in trong phòng cũng nói lên điều này, cửa kính sân thượng hay đèn trên giàn cây leo bên ngoài cũng vậy. Nhưng tôi vẫn không thể giải thích được lí do tôi vào bằng cửa chính là gì, tại sao bộ dạng của tôi lại thành ra thế này, hay khung cảnh trong phòng tôi có nghĩa gì.

Tôi xem giờ trên đồng hồ để bàn. Ba con số màu đỏ nằm thẳng hàng trên nền đen. 5:45. Không nghe thấy tiếng nước nhưng tôi đoán mẹ tôi đã vào phòng tắm. 10 phút nữa là mẹ sẽ ra khỏi phòng ngủ chính và đi vào bếp. Trong khoảng thời gian ấy, tôi phải xem tình hình bên ngoài thế nào.

Tôi kéo mở cửa phòng rồi bước ra hành lang. Tôi nhấn công tắc trên tường để bật đèn. Vết máu và dấu chân kéo dài từ cửa phòng, trải qua hành lang tới tận cầu thang. Trông thấy một con cá vàng lặn ngụp giữa đám mây, hay những con sóng vàng kim nhấp nhô ngoài khơi có lẽ cũng là cảm giác này ư. Tôi tựa lưng vào cửa, lắng nghe tiếng thì thầm của giọng nói lạc quan trong đầu, thứ mà thường ngày tôi vẫn gọi là “Quân Xanh”. Đây chỉ là mơ thôi. Mình vẫn chưa tỉnh đâu. Không lí nào những chuyện thế này lại xảy ra ngoài đời thực được.

Tôi miễn cưỡng lùi xa khỏi cánh cửa. Tôi lê bước về phía trước, lần theo những dấu chân như thể bị ai đó tóm cổ áo kéo đi. Khi tôi vừa đặt chân xuống cầu thang tối mịt, đèn cảm ứng phía trên đầu liền bùng sáng. Cảnh tượng dưới chân tôi hiện ra trọn vẹn trong một khung hình. Những dấu tay nhuốm máu quét dọc lên thanh vịn an toàn gắn bên tường cầu thang như thể bấu chặt vào đó, dấu chân và những vết máu in hằn trên từng bậc thang. Trong trạng thái mộng lung như kẻ mộng du, tôi nhìn xuống những giọt máu vương vãi trên tường chiếu nghỉ, những vết máu chảy dài thành từng dòng và vũng máu đọng trên sàn nhà. Những dấu vết ấy ở một mức độ khác hẳn dấu tay hay dấu chân. Nếu đây là sự thật, chiếu nghỉ này có lẽ chính là “cái nơi ấy” mà có một chuyện gì đã xảy ra.

Tôi nhìn bộ dạng thảm hại của mình một lần nữa. Bàn tay như thể được nhúng vào máu, áo len, quần và chân cứng đờ vì máu khô. Có phải đây chính là “cái nơi ấy”, chỗ tôi bị dội cả thau máu lên đầu chẳng. Rốt cuộc là ai đã làm việc này? Khi ngờ vực tăng lên, sự hoang mang cũng dần lớn

theo. Nếu trạng thái tâm trí rối bời đến nỗi không thể nghĩ được gì, không nghe thấy âm thanh nào và cũng không cảm nhận được gì chính là sự hoang mang.

Tôi lừ đừ đi xuống cầu thang như một con gấu đeo mặt nạ người. Bước qua vũng máu ở chiếu nghỉ, tôi xoay người về phía tầng dưới rồi dừng lại. Cảnh tượng dưới chân lập tức xộc vào tầm nhìn. Một tiếng hỗn hển bật ra. Chỉ trong vòng vài phút, hô hấp của tôi lại rối loạn lần thứ hai. Tựa như trúng một hòn đá vào giữa trán, tôi ngửa đầu ra sau và lùi lại một bước. Tôi nhắm nghiền mắt lại một cách vô thức. Không chút do dự, Quân Xanh trong đầu tôi lại đưa ra một đề xuất ngọt ngào. Không có chuyện gì đâu. Đây không phải là sự thật. Vì vậy trước khi mẹ ra, hãy về phòng đi. Nằm xuống giường, ngủ thêm một chút đi. Tỉnh dậy sẽ lại là một buổi sáng như bao ngày thôi.

Không được. Giọng nói hiện thực được gọi là “Quân Trắng” trong đầu tôi cất lời. Không được che đậy hoàn cảnh theo cách lạc quan như vậy. Phải đi kiểm tra chứ. Xem đây có phải là giấc mơ hay không. Nếu không phải là mơ thì phải tìm hiểu xem dưới nhà đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại tỉnh dậy trong bộ dạng này. Nếu đúng là mơ thì lúc ấy hãy quay về ngủ cũng chưa muộn.

Tôi mở mắt ra. Đèn tầng dưới bật sáng loà. Dưới vách ngăn giữa bếp và cầu thang, một vũng máu đọng lại, giữa vũng máu là hai bàn chân trần. Gót chân đặt trên nền đá cẩm thạch bạc, đầu ngón chân sóng đôi chìa thẳng lên trần nhà. Phần từ cổ chân trở lên bị vách ngăn che mất nên tôi không nhìn thấy. Trông như thể chỉ có bàn chân bị cắt rời ra và đặt ở đó như một tác phẩm điêu khắc.

Đó là chân người sao. Hay chân búp bê. Hay chân của một bóng ma. Quân Trắng nói đúng. Dừng từ chiếu nghỉ này nhìn xuống thì không thể biết được câu trả lời. Chẳng còn cách nào khác ngoài xuống tận nơi để xem. Tôi nuốt một ngụm nước bọt xuống cái cổ họng khô khốc rồi bước nốt những bậc thang còn lại. Giống như các bậc thang phía trên, mỗi bậc đều in đầy những vết máu và dấu chân. Hơn nữa, vết máu còn chảy xuống từ chiếu nghỉ, lần theo cầu thang rồi kéo dài tới tận sàn phòng khách. Khi tôi bước đến bậc thang cuối cùng, đôi bàn chân trần nhuốm đầy máu kia động thẳng vào tầm mắt tôi, mang theo sức nặng của thực tại.

Những ngón chân nhô khớp xương, mu bàn chân cao và hẹp, gót chân ngập một nửa trong vũng máu, chiếc lắc đeo trên cổ chân trái, vật trang trí hình bàn tay trên chiếc lắc. Một tiếng nấc nghẹn vọt ra khỏi cổ họng. Dạ dày tôi như bị lộn ngược. Ngay lúc này, tôi muốn quay người chạy

thăng lên phòng. Trước khi nhìn thấy điều gì làm mình hối hận, trước khi hối hận về những gì sẽ thấy.

Tôi ép bản thân duỗi thẳng chân và bước xuống sàn phòng khách. Tôi ngập ngừng quay đầu về bên phải, nơi có cửa chính. Vết máu loang ra thành một vũng lầy hình chữ nhật, kéo dài từ chân cầu thang tới tận lối vào bếp. Giữa vũng máu là một người đàn bà. Một người đàn bà được đặt nằm ngay ngắn, với đôi chân trần nhuốm máu hướng về cầu thang, đầu hướng ra cửa chính. Một người đàn bà mặc chiếc váy liền màu trắng rộng thùng thình như đồ ngủ. Một người đàn bà với hai chân duỗi thẳng tắp như đôi đũa, hai tay chắp trước ngực, mái tóc dài che kín khuôn mặt. Một người đàn bà sẽ xuất hiện trong cơn ảo mộng của một kẻ tâm thần.

Từng bước một, tôi tiến đến cạnh cẳng chân của người đàn bà ấy. Một bước nữa, đến cạnh bắp đùi được vạt váy che đi. Tôi dừng bước khi chạm tới khuỷu tay. Cổ họng nhô lên của người đàn bà bị rạch một đường gọn ghẽ dưới cằm. Từ dưới tai trái tới dưới tai phải, trông như thể có bàn tay mạnh mẽ nào đã rạch một nhát dứt khoát bằng một con dao sắc. Các thớ thịt trong cổ há toác ra theo hình lưỡi đao bán nguyệt, đổ au lên như mang cá. Tôi thậm chí đã cảm thấy chúng rung lên như đang thổ. Ẩn dưới mái tóc rối bời, đôi đồng tử đen láy nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt tựa hồ móng vuốt, đâm xuyên vào mắt tôi như bắn tên. Lại đây nào, đôi mắt ấy ra lệnh. Cơ thể tôi tiếp nhận mệnh lệnh gần như một phản xạ tự động. Tôi co đôi chân cứng đờ như cái cần cầu của mình lại, ngồi xổm xuống cạnh người đàn bà và vươn tay về phía khuôn mặt bà ta. Tôi run lấy bầy, tự nhủ cứ làm quách đi cho xong, rồi gạt phắt chỗ tóc kia ra.

“Yu-jin!”

Giọng nói của mẹ lại vang lên. Là âm thanh từng xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Một âm thanh chìm sâu vào cổ họng như một tiếng rên rỉ. Tôi lại lên cơn rối loạn hô hấp lần thứ ba. Một tiếng nổ lớn vang vọng trong đầu tôi như tiếng va chạm của tàu hoả. Tầm nhìn của tôi chao đảo dập dềnh như sóng vỗ. Sống lưng nhũn ra, tôi cảm thấy chân mình trượt sâu vào một vũng máu. Tôi chống tay xuống sàn, gục xuống gần như ngã ra.

Đôi mắt trợn lên như một con mèo hoảng hốt, những giọt máu long lanh như giọt nước mắt trên hàng lông mi đen dài, gò má hốc hác, đường quai hàm sắc sảo, đôi môi há ra thành hình tròn. Người đàn bà này là chủ nhân của chiếc lắc chân hình bàn tay. Là người đàn bà 16 năm trước đã

mất chồng và đưa con trai cả trên hòn đảo ấy. Là người đàn bà đã bám víu lấy tôi mà sống suốt 16 năm qua. Là người đàn bà đã truyền lại cho tôi một nửa dòng máu của mình. Là mẹ.

Trước mắt tôi tối sầm lại. Tôi thấy nôn nao. Tôi không cử động được. Không thở được. Cảm giác như phổi tôi nghẹt đầy cát nóng. Điều duy nhất tôi có thể làm là ngồi gục xuống bên mẹ và chờ đợi. Tôi ước một ngọn đèn lại bật sáng trong tâm trí tối đen của mình. Tôi ước rằng mình có thể làm điều gì đó. Không, thật ra tôi còn mong rằng ngay đến lời khẳng định tất cả chỉ là một giấc mơ của Quân Xanh cũng là một giấc mơ. Tôi trông ngóng chiếc đồng hồ bên trong mình đổ chuông, kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng này.

Thời gian trôi qua thật chậm chạp. Căn nhà tĩnh mịch đến đáng sợ. Giữa sự tĩnh mịch ấy, đồng hồ quả lắc bắt đầu điểm chuông. Tiếng chuông báo hiệu đã 30 phút trôi qua kể từ khi tôi mở mắt. 6 giờ, khoảng thời gian mẹ tôi vẫn thường tắt bếp trong bếp, xay chuối, hạt thông và quả óc chó cùng sữa rồi mang lên phòng cho tôi.

Tiếng chuông đã dừng, nhưng mẹ vẫn nằm yên cạnh gối tôi. Tôi bị trói chặt trong một nỗi tuyệt vọng tối đen và kinh hoàng. Đó không phải là một giấc mơ ư. Chẳng lẽ mẹ thực sự đã gọi tên tôi. Gọi tôi đến giúp mẹ, gọi tôi đến cứu mẹ.

Đầu gối tôi tê buốt. Bụng dưới đột nhiên nặng trĩu. Tôi cảm thấy một cơn đau nhói dưới rốn như bị kim đâm. Một lát sau, bàng quang căng phồng lên, như thể sắp xuyên toác lớp da mà vỡ tung ra. Một cơn buồn tiểu khẩn cấp và dữ dội ủa đến. Giống như hồi còn nhỏ, mỗi khi mơ thấy “giấc mơ đường ray xe lửa”, tôi lại cảm thấy một đoàn tàu chở hàng đang ập tới, đè nặng lên mình. Giống như một cơn bóng đè, khiến cơ thể không thể cử động dù ta vẫn tự nhủ phải đứng dậy thôi. Tôi co chân lại và quỳ xuống. Tôi ép chặt hai đùi vào nhau và ấn mạnh xuống bằng cả hai tay. Mồ hôi lạnh túa ra.

#